

DRAŽEN
BUDIMIR

SO FAR

SO GOOD...

Gradske galerije Osijek
Galerija Waldinger
28. I. – 13. 2. 2011.

Muzej Đakovštine
Ante Starčevića 34
Đakovo
travanj 2011.

SO

FAR

SO

GOOD...

— Mizaru, Kikazaru i Iwazaru – tri japanska mudra majmuna daju nam sažete upute: ne gledaj, ne slušaj, ne govori! Što onda da činim? Metamorfoziranim znakovima za obvezno nošenje zaštitne opreme Budimir pridružuje drukčiji tekst: Eatshit, Sodoff, Shutthefuckup.

Na koliko se razina poigrava autor? Prenoseći estetiku jednostavnih shematiziranih oblika znakova obavijesti i upozorenja uobličeni obojenim poljima, on u svaki nivo unosi pomak. Tako stvara komunikacijsku slijepu mrlju koja nastaje na mjestu gdje se oblik, funkcija i značenje prepoznatljivih elemenata ne poklapaju s poznatim i očekivanim. Slijepu točku pronaći ćemo i u priči o tri majmuna, i u stiliziranim prizorima, i u naslovima koji se pojavljuju kao izrečeni tekst u obliku transkripcije engleskog izgovora. No to nije sve! Pomak će biti prisutan i na sljedećoj razini - u sferi recepcije, preispitivanja sivog polja nepreklapanja u koji se smještaju nova značenja.

Dražen Budimir svoje poruke izriče naizgled jednostavnim vizualnim znakovima upozorenja. Poruke sastavljene od slikovnih simbola uče na jeziku ili možda pismu zajednice koja se ne služi govorom već misli, bez posrednika, preobražava u vizualne metafore sofisticiranoga likovnog govora. Takvo nas razmjenjivanje dijelom oslobađa tvrdog zapovjedništva racija i dopušta emocionalno-imaginarnom sustavu da pruži svoje pipke u sferu “vizualnog govora”.

Možemo li zamisliti svijet u kojem bezobličnost saznanja nikada ne pretvaramo u restriktivnu racionalnost riječi već je transferiramo u slojevitu gotovo neiscrpnu realnost slikovnog izraza? Ne, ovo zapravo nisu ideogrami, stvar se zaustavlja stepenicu niže. Ideogramu prethodi apstraktni pojam, ovdje se smisao gradi isključivo od situacija. Značenje, učestalost, razloge i povode te sav ostali uzročno-posljedični balast ostavljamo po strani. *Piccola storia di grande amore ili Kako sam sistematski uništio idiota* je izlaz u slučaju požara ili je to barem bio prije negoli ga je Budimir pretvorio u “ljubavnu situaciju”. Značenje se rađa posredstvom činjenica da je pred nama slika trometarskog formata, da je prizor doživio minimalnu formalnu promjenu slijedom novog sižea, te da je postavljen u sasvim drukčiji, sasvim novi kontekst – postao je umjetnički rad.

Dakle, jedan slikovni znak za izlaz u slučaju požara Budimir je s ploče koja čini obvezni inventar javnog prostora transferirao na platno velikog formata. Pažljivo je kopirao sve detalje, unoseći posve sitne promjene sadržajne promjene kao što je ona da se ženska i muška figura sada drže za ruke: *Piccola storia di grande amore ili Kako sam sistematski uništio idiota*. Verbalni dio rada jednako kao i svi drugi nivoi najviše komunicira tautologijom, računa na znanja i prepoznavanja i kroz njih upućuje.

Ovo su reciklirani znakovi, oni su zadržali dio svoga prijašnjeg značenja, sa sobom kao popudbinu nose povijesni kontekst čitljiv iz stilskih obilježja. Riječi i rečenice ključno značenje nose u stilskim nespretnostima i nepravilnostima jezika. Na primjer, diptih *Make me this day beautiful* mogao bi se mirno, u maniri Clinta Eastwooda, zvati *Make my day* kada ne bi bio vezan uz sintaksu i način razmišljanja nekoga drugog jezika: *Učini mi ovaj dan lijepim*. Takav jezik, bez sumnje, upućuje na društvenu grupu koja se njime služi.

Taj nas nivo uvodi u sljedeću riznicu prefabriciranih oblika i značenja od kojih Budimir gradi svoje radove. To je onaj socijalni i historijski kontekst u kojem i oblici i boje, njihova prisutnost ili odsutnost, nose vrlo glasnu ideološku poruku. *Make me this day beautiful* je diptih na kojem je muškarac s upaljačem s neznatnim promjenama u izrazu lica, preuzet izravno s ploče upozorenja o opasnosti od požara, ali djevojka s druge slike iz drugog je svijeta, ona pripada licima sovjetskih udarnica socrealizma. Kao i muškarac – u radničkom je odijelu, i kao i on – podiže ruku prema ustima. Njegova ruka prinosi usnama otvoreni plamen, a njezina ispruženim kažiprstom daje znak da utihnemo (shutthefuckup?), da nikome ne kažemo, da se pritajimo?!

Iza nje je tvornica u plamenu, kraj nje je muškarac s upaljačem, o čemu ona želi da šutimo? Možda trebamo utišati otkucaje srca da bismo čuli pucketanje vatre, a možda jednostavno trebamo biti oprezni kako bismo vatri dali priliku da se razgori. Blizina djevojke kao da izokreće inicijalno značenje upozorenja o opasnosti od požara i pretvara prizor u san o požaru. A sve je isto, scena s muškarcem doslovno je preslikana, promijenjena je samo podloga i format.

Izraz na usnama čini razliku, način na koji pripaljuje cigaretu čini ga filmskim junakom. Prst na njezinim usnama donosi erotsku komponentu, onu koja je bez iznimke nepoželjna u svim represivnim sustavima katoličkog i nekatoličkog svijeta. “Parental Advisory Explicit Content” stoji u pozadini Budimirovog rada *Opojne droge su opasne po mladi organizam*. Djevojčica koja se obrambenom pozom nadlaktice postavljene ispred lica brani od svih tih strašnih i opasnih sadržaja također je formalni citat sa sovjetskoga propagandnog plakata. Ona bi mogla reći: “Zaista netko drugi mora odlučiti u moje ime!” No parental advisory je mentalna kuga suvremenog vremena, to je ucjena i način da kažemo “spas za mene” i skinemo odgovornost. Kultura nam je preplavljena tom skrbičkom odgovornošću. Je li to ono što nam umjetnik želi reći?

Budimirovi radovi koristeći popartističko kolažiranje ispražnjenih formi i banalnih poruka postavljaju značenja u rascjepu. Neka manje ili više konkretna pitanja dotiču slučajno i brzo se od njih distanciraju, samocenzuriraju. *Self-censored?* Jednostavno ona nisu sadržaj njegovog rada. Budimira treba tražiti u sintaksi slikovnog mišljenja, u obilježjima izmišljenog svijeta bez govora i jezika, bez riječi i posrednika. Značenje se stvara u meni i u tebi. Ona izlaze iz neposrednih suprotstavljanja i sazidana su od onoga što znamo i onoga što ne znamo, a možda ćemo doznati. *So far so good...*

*Opojne droge su opasne po mladi organizam
ulje na platnu, 120 x 140 cm, 2010.*

— Mizaru, Kikazaru i Iwazaru – three wise Japanese monkeys give us short instructions: do not see, do not hear, do not speak! What can I do then? Budimir joins metamorphosed obligatory protection gear signs to different text: Eatshit, Sodoff, Shutthefuckup.

On how many levels is the author playing? By transferring the aesthetics of simple, schematised forms of the information and warning signs, formed by coloured fields, he introduces a step sideways to each level. Thus, he creates a communication blind spot created at the point where form, function and meaning of recognisable elements stop conforming to the known and expected. We will find the blind spot in the story of the three monk eyes, and in the stylised scenes, and in the headlines appearing as spoken text in the form of transcription of English pronunciation. But that's not all! The step sideways will also be present at the next level – in the sphere of reception, questioning the grey field of non-alignment within which new meanings are situated.

Dražen Budimir communicates his messages through apparently simple visual warning signs. Messages consisting of visual symbols teach us language or perhaps writing of a community that doesn't use speech, but rather transforms thoughts without a mediator into visual metaphors of sophisticated visual speech. Such exchange partially frees us from hard command of ration, and allows the emotional-imaginary system to push its tentacles into the sphere of “visual speech”.

Can we imagine a world in which the shapelessness of knowledge is never transformed into restrictive rationality of words, but rather transferred into multi-layered, almost boundless reality of visual expression? No, those are not really ideograms; the thing stops one step lower. Ideograms are preceded by abstract notions, while here, meaning is constructed exclusively from situations. Meaning, frequency, reasons and triggers are left aside, just like all the other causal ballast. *Piccola storia di grande amore (A small story of a great love) or How I systematically destroyed the idiot* is a fire exit, or at least it was before Budimir transformed it into a “love situation”. Thus, meaning is born through the fact that we are in front of three-metres image, that the scene was minimally formally changed following the new subject, and that it was positioned into a completely different, completely new context – it has become a work of art.

Thus, Budimir transferred a visual sign for a fire exit from a plate that makes part of compulsory inventory in a public space to a large format canvas. He carefully copied all details, introducing very tiny changes at

content level, so that the female and the male figure are now holding hands: *Piccola storia di grande amore* or *How I Systematically Destroyed the Idiot*. The verbal part of the work, just like all the other levels, communicates mostly with tautology, counting with knowledge and recognition, and indicating through them.

These are recycled signs; they have kept a part of their previous meaning, carrying with them like travel supplies the historical context readable from the style characteristics. Words and sentences carry their meaning in the stylistic awkwardness and irregularities of language. For instance, the diptych *Make me this day beautiful* could easily be called *Make my day*, à la Clint Eastwood, were it not tied to the syntax and manner of thinking from another language. Such language points doubtlessly to the social group using it.

This level introduces us to the next treasury of prefab forms and meanings of which Budimir builds his works. That's the social and historical context in which both shapes and forms, their presence or absence, carry a very loud ideological message. *Make me this day beautiful* is a diptych in which the man with a lighter comes, with minimal changes in facial expression, directly from the warning plate on fire danger, but the girl from the other picture is from another world; she belongs to the faces of Soviet soc-realist prime workers. Like the man, she is in a worker's overalls; like him, she also brings her hand to her mouth. His hand is bringing open flame to the mouth, while hers, with its extended index finger, gives us the sign to be quiet (shutthefuckup?), not to tell anybody, to lie low?!

Behind her there is a factory in flames, next to her is the man with a lighter; what is it that she wants us to keep quiet about? Maybe we should quiet our heartbeat in order to hear the crackling of the fire, and maybe we should just be careful in order to give fire a chance to burn. The closeness of the girl seems to be overturning the initial meaning of the fire danger warning, turning the scene into a dream about fire. And everything is the same, the man's scene was literally copied, only the background and format were changed.

The difference comes from the expression in the mouth; the way in which he's lighting the cigarette makes him a film hero. The finger on her lips brings an erotic component, the one undesirable without fail in all repressive systems of the Catholic and non-Catholic world. "Parental Advisory Explicit Content", stands in the background of Budimir's work *Drugs are dangerous for young organisms*. The girl who is defending herself, upper arm before her face, from all those terrible and dangerous things, is also a formal quote from a Soviet propaganda poster. She might say: "Indeed, someone else needs to make a decision in my name!" But parental advisory is a mental plague of the

contemporary times, it's blackmail and a way to say, "I'm saved" and dismiss responsibility. Our culture is inundated by the caretaker responsibility. Is that what the artist is trying to tell us?

Budimir's works, using pop artistic collages of empty forms and banal messages, put meanings into breaks. They touch some more or less specific questions accidentally and quickly distance themselves from those questions, self-censoring. *Self-censored?* They are simply not the content of his work. Budimir must be sought in the syntax of image thinking, in the characteristics of imaginary worlds with no speech and language, with no words and middlemen. Meaning is created in me and you. They come from direct oppositions, and are constructed of what we know and what we don't know, but may find out. *So far so good...*

[ɪt sɪt]

[ˈʃʌt ðə]

fΔk Δp]

[sɔd ɔf]

Mizaru, Kikazaru a Iwazaru- tri japonské múdre opice dávajú nám stručné pokyny: nehľad, nepočúvaj, nehovor! Čo teda mám robiť? Metamorfovaným značkám pre záväzné nosenie ochranného vybavenia Budimir pričleňuje inakší text: *Eatshit, Sodoff, Shutthefuckup*. Na koľkých úrovniach sa autor pohráva? Prenášajúc estetiku jednoduchých shematizovaných tvarov informačných a upozorňovacích značiek, ktoré sú orámcované ofarbenými plochami, on do každej úrovne prináša posun. Tak vytvára komunikačnú slepú škvrtu, ktorá vzniká na mieste na ktorom sa tvar, funkcia a význam rozpoznateľných elementov nezhodujú so známym a očakávaným. Slepú škvrtu nájdeme i v rozprávke o troch opiciach, i v štylizovaných výjavoch, i v názvoch ktoré sa zjavujú ako vypovedaný text vo forme transkripcie anglickej výpovede. Ale to nie je všetko! Posun bude prítomný i na ďalšej úrovni – vo sfére recepcie, preskúmania sivej plochy nezhodovania do ktorej sa umiestňujú nové významy.

Dražen Budimir svoje odkazy vyjadruje na prvý pohľad jednoduchými vizuálnymi upozorňovacími značkami. Odkazy zostavené z obrazných symbolov učia nás jazyku alebo možno písmu spoločnosti ktorá sa neslúži rečou, než myšlienky bez sprostredkovateľa transformuje do vizuálnych metafor sofistikovaného výtvarného prejavu. Takáto výmena nás sčasti vyslobodzuje tvrdého rozkazovania rácia (rozumu) a pripúšťa emocionálno-imaginárnemu systému, aby zasiahol svojimi tykadlami do sféry “vizuálnej reči”.

Či si vôbec dokážeme predstaviť svet v ktorom amorfné poznatky nikdy nemeníme do reštriktívnej racionálnej výpovede, než ju meníme do vrstvomitej, takmer nevyčerpatelnej reality obrazného prejavu? Nie, toto vlastne nie sú idiogramy, vec zastáva na jednom schode nižšie. Idiogramu predchádza abstraktná predstava, tu sa zmysel buduje výlučne na základe daných situácií. Význam, častosť, dôvody a podnety a všetok ostatný príčinnodôsledkový balast zanedbáme.

Piccola storia di grande amore alebo *Ako som systematicky zničil idiota* je východ v prípade požiaru, alebo aspoň tým bol predtým čo ho Budimir premenil do “ľúbostnej situácie”. Teda, význam sa vytvára na základe faktov, že je pred nami obraz trojmetrového formátu, že zjav dožil minimálnu formálnu zmenu následkom nového sujetu (námetu) a že je vložený do celkom iného, celkom nového kontextu – stal sa umeleckou prácou.

Teda, jednu obrázkovú značku pre východ v prípade požiaru Budimir z tabule, ktorá čini základný inventár verejného priestoru premiestnil na plátno veľkého formátu. Pozorne kopíroval všetky detaily, vnášajúc pritom veľmi drobné zmeny na obsahovej úrovni, ako čo je tá, že sa ženská a mužská figúra teraz držia za ruky: *Piccola storia di grande amore* alebo *Ako som systematicky zničil idiota*. Vo verbálnej časti práce, tak isto ako i všetky ostatné úrovne, najviac komunikuje tautológiou, počíta na vedomosti a rozpoznávanie a cez nich odkazuje. Toto sú recyklované značky, ony si zachovali časť prvotného významu, ale so sebou, ako cestovné, nesú historický kontext čitateľný zo štylistických príznakov. Slová a vety kľúčový význam nesú v štylistických nešikovnostiach a jazykových nepravidelnostiach. Napríklad, diptych *Make me this day beautiful* mohol by sa celkom kludne, v maniere Clintu Eastwooda menovať *Make my day*,

keby nebol závislý od syntaxe a spôsobu rozmýšľania nejakého iného jazyka: *Učini mi ovaj dan lijepim/Urob mi tento deň krásnym*. Takýto jazyk, určite, poukazuje na spoločenskú skupinu ktorá sa ním slúži.

Táto úroveň nás uvádza do nasledovnej pokladnice prefabrikovaných tvarov a významov z ktorých Budimir vytvára svoje práce. Je to ten sociálny a historický kontext v ktorom i tvary i farby, ich prítomnosť alebo neprítomnosť, sebou nesú veľmi silný ideologický odkaz. *Make me this day beautiful* je diptych na ktorom je muž so zapaľovačom s nebadateľnými výmenami vo výzore tváre prevzatý priamo z tabule ktorá upozorňuje na nebezpečnosť od požiariu, ale dievka z iného obrazu je z iného sveta, ona prislúcha tváram sovietskych úderníčov sociálneho realizmu. Ako i muž, je v pracovnom odeve a ako i on dvíha ruku k ústam. Jeho ruka k perám prináša otvorený plameň, pokiaľ jej ruka s vystretým ukazovákom dáva znak, aby sme sa stíšili (*shutthefuckup?*), aby sme nikomu nepovedali, aby sme sa skryli?!

Spoza nej je továreň v plameni a pri nej je muž so zapaľovačom, o čom ona chce aby sme mlčali? Možno by sme mali stíšiť bitie srdca, aby sme počuli pukotanie ohňa a možno to len znamená, že musíme byť opatrní, aby sme dali ohňu možnosť, aby sa rozohrel. Blízkosť dievky akoby popierala iniciálny význam upozornenia o nebezpečnosti požiariu a mení tento výjav v sen o požiari. A pritom je všetko totožné, scéna s mužom je doslovne premalovaná, zmenené je iba pozadie a formát.

Výraz na perách činí rozdiel, spôsob na ktorý si pripaluje cigaretu, činí muža filmovým hrdinom. Prst na dievkiných perách prináša erotickú komponentu, tú ktorá je bez výnimky vždy neželaná vo všetkých represívnych systémoch ako katolíckeho tak i nekatolíckeho sveta.

“*Parental Advisory Explicit Content*” stojí v pozadí Budimirovej práce *Opojné drogy sú nebezpečné pre mladý organizmus*. Dievča, ktoré sa obranným postavením tela, nadlaktím položeným pred tvárou, bráni od všetkých tých strašných a nebezpečných obsahov taktiež je formálny citát zo sovietskeho propagačného plagátu. Ona by mohla povedať: “Naozaj niekto musí rozhodnúť v mojom mene!” Avšak, parental advisory je mentálna morová nákaza súčasnej doby, je to vydieranie a spôsob aby sme povedali “moja spása” a tým sa zbavíme zodpovednosti. Kultúra nám je zaplavená touto opatrovníckou zodpovednosťou. Či nám to chce umelec povedať?

Budimirove práce používajú popartistickú koláž vyprázdnených foriem a banálnych odkazov postavujú významy do rozkolu. Niektorých, viac alebo menej konkrétnych otázok sa dotýkajú náhodne a rýchlo sa od nich dištancujú, samocenzurujú. *Self-censored?* Jednoducho, ony nie sú obsahom jeho práce. Budimira je potrebné hľadať v syntaxe obrázkového myslenia, v znakoch vymysleného sveta bez reči a jazyka, bez slov a sprostredkovateľa. Význam sa vytvára vo mne a v tebe. On vyplýva z bezprostredných protikladov a vybudovaný je i z toho o čom vieme i z toho o čom nevieme a možnože sa o tom dozvieme. *So far so good...*

KEEP HEAD

PROTECTED!

Opijne droge su opasne po mladi organizam#2
akril na platnu, 90 x 56 cm, 2010

SELF-CENSORED

Self Censored #1
akril na platnu, 50 x 100 cm, 2010.

Not an Exit :)
akril na platnu, 70 x 100 cm, 2010.

No Exit :
akril na platnu 30 x 70 cm, 2010.

NO EXIT :)

Make Me This Day Beautiful #1 / Učini mi ovaj dan lijepim#1
akril na platnu, 175 x 175 cm, 2010.

Make Me ThisDay Beautiful #2/ Učini mi ovaj dan lijepim#2
akril na platnu, 175 x 175 cm, 2010.

Photo: Andreas Zeitler

DRAŽEN
BUDIMIR

drazenbudimir80@gmail.com

T: +385 95 864 5663

1980
24. srpnja rođen u Đakovu
2005 – 2008
Umjetnička akademija u Osijeku (dodiplomski studij)
2008 –
Umjetnička akademija u Osijeku (diplomski studij), slikarstvo
2009/2010
Akademija likovnih umjetnosti i dizajna u Bratislavi, odsjek slikarstva i drugih medija, Studio + - XXI

—
1980
born on 24th July in Đakovo
2005-2008
Academy of fine Arts Osijek (BA)
2008 -
Academy of fine Arts Osijek (MA), painting
2009/2010
Academy of fine Arts and Design in Bratislava, Painting and other media, Studio + - XXI

—
1980
24. Júl narodený v Đakove
2005-2008
Umelecká akadémia v Osijeku
2008
Umelecká akadémia v Osijeku / absolvent štúdia
2009/2010
Vysoká škola výtvarných umení v Bratislave, katedra malby a iných médií, Ateliér +- XXI

IZLOŽBE / EXHIBITIONS / VÝSTAVY
2011.
SO FAR SO GOOD... (samostalna izložba / solo exhibition / samostatná výstava), Gradske Galerije Osijek, Muzej Đakovštine Đakovo
2011.
22. Slavonski Biennale, Galerija likovnih umjetnosti, Osijek
2010.
TU SMO 2, Muzej suvremene umjetnosti Istre
2010.
I+I, Galerija Kazamat, Osijek
2008.
21. Slavonski Biennale, Galerija likovnih umjetnosti, Osijek
2008.
START FEST 2008 – Student Art Festival (EXIT - Tranzicija u umjetnosti), Akademija umetnosti Novi Sad, Srbija

NAGRADE I PRIZNANJA / AWARDS AND HONORS / OCENENIA A UZNANIA
2009.
Dekanova nagrada Umjetničke akademije u Osijeku
2008.
Priznanje Odbora za dodjelu nagrada 21.slavonskog biennala, Galerija likovnih umjetnosti Osijek
2008.
Rektorova nagrada za akademsku godinu 2007./2008. za izniman uspjeh na studiju

ORGANIZACIJA IZLOŽBE /
EXHIBITION ORGANIZER
Gradske galerije Osijek
/Osijek City Galleries/
Fakultetska 7, HR-31000 Osijek
T +385(0)31/320-980
+385(0)31/320-981
F +385(0)31/320-978

o.d. ravnateljica / Director
Ljerka Hedl
Kustosica izložbe / Exhibition Curator
Marina Viculin

Postav izložbe / Exhibition set-up
Marina Viculin, Dražen Budimir

Tehnički postav / Technical set-up
Dražan Budimir

IZLOŽBENI PROSTOR / EXHIBITION VENUE
Galerija Waldinger
/Waldinger Gallery/
Fakultetska 7, HR-31000 Osijek
28. I. – 13. II. 2011.

Muzej Đakovštine
Ante Starčevića 34
Đakovo
travanj 2011.

KATALOG / CATALOGUE

Nakladnik / Publisher
Gradske galerije Osijek

Za nakladnika / Represented by
Ljerka Hedl

Predgovor / Catalogue foreword
Marina Viculin

Fotografija / Photography
Ana Petrović

Prijevod na engleski / Translation into english
Milena Benini

Prijevod na slovački / Translation into slovak
language
Andrej Kuric

Oblikovanje i prijelom / Design and layout
*pinhead — Igor Kuduz

Tisak / Printed by
Tiskara Zelina

Naklada / Copies
300

Izložba je realizirana sredstvima Grada
Osijeka i Ministarstva kulture Republike
Hrvatske. /

The exhibition has been produced with the
financial support of the City of Osijek and the
Ministry of Culture of the Republic of Croatia.

MATICA SLOVENSKÁ
MATICA SLOVAČKA
JOSIPOVAC

VETERINARSKA STANICA
ĐAKOVO d.o.o.
K. Štefanec 11, 31400 Osijek, tel: 031/311201

